

Výlet za všechny prachy

(Příběh kamaráda Pepíka)

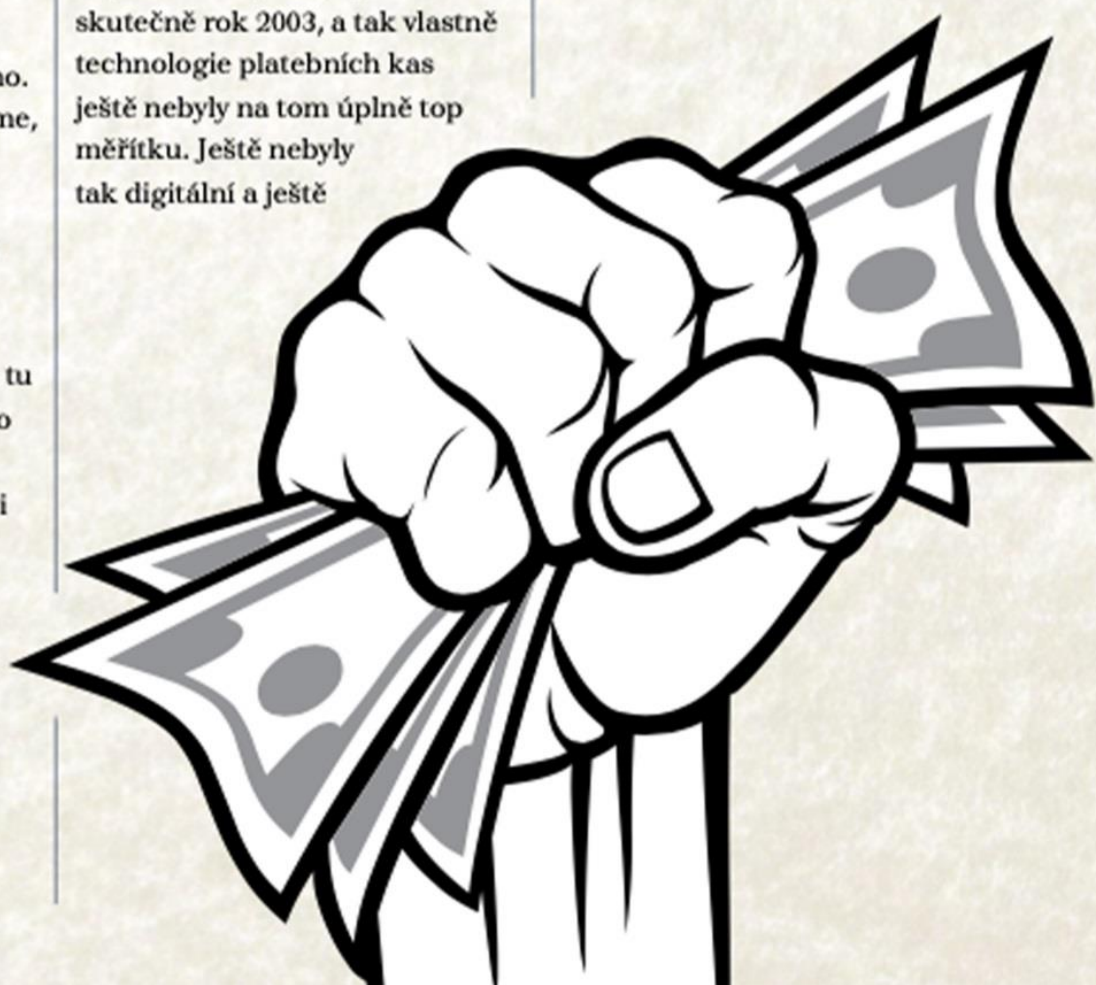
Kapitola první Prachy za všechny prachy

Ono to celé bude vlastně připomenutí přísloví „Jak zaseješ, tak taky sklidiš!“ Ale od začátku.

To se psal rok 2003, kdy jsem pracoval v Praze ve Fotolabu a vyvolával fotografie. Měl jsem tam kamaráda, se kterým jsme se dlouho znali a měli takové záliby jako divadlo a tak podobně a oba dva jsme měli moc rádi cestování. Tak jsme si řekli, že jsme tady v té firmě docela dlouho, tak už si můžeme dovolit nějaké to volno. Domluvili jsme se, že si uděláme, jako dva kluci, pořádnou dovolenou. Nicméně v té firmě jsme nebyli ještě natolik dlouho, abychom měli dost dobře vyděláno, co s tím? Jak vlastně schrstit ty penízky na tu dovolenou? Moc se nám chtělo do Tater na Slovensko, peněz však nějak nebylo tolik. Museli jsme platit nájem, museli jsme se prostě uživit a na tu dovolenou to nevycházelo. A plánovali jsme čtrnáct dní. 14 dní v kuse, hodně podtrhuji „14 DNÍ!“ Ve Východních Tatrách, ve Středních Tatrách i Vysokých Tatrách!

No a tak jsme přišli na takový důmyslný plán. V podstatě v tom Fotolabu to fungovalo tak, že je směna o dvou lidech, přičemž jeden vyvolává fotografie, tedy má jakoby klid od zákazníků a je tam v tom svém světě, kouká se do jejich duše, do jejich baráků, do jejich života a zkrášluje jim ty fotografie. No a ten druhý se stará o prodej. Ten ty fotografie prodává, prodává předměty, prodává fotoaparáty a podobně. No a takhle se to vždycky střídalo. Jeden byl v obchodě, druhý dělal fotky a další den se vyměnili. No a mě tenkrát kolem polední pauzy napadl geniální nápad. Podotýkám, byl to skutečně rok 2003, a tak vlastně technologie platebních kas ještě nebyly na tom úplně top měřítku. Ještě nebyly tak digitální a ještě

nebyly tak chytré jako dneska a dřív existovalo, že když prodáte fotoaparát, to je předmět, který je dohledatelný. Ale když prodáváte fotografie, tak to je na kusy a zákazníkům se většinou některé věci nelíbí, tak to chtějí zlepšit, zkrášlit, předělat. No a vy v podstatě ty zakázky jednoduše stornujete. Tak mě jako napadlo, že když si ti lidi přijdou pro tu hromadu, pro balíček fotek, tak jich tam mají třeba 250 kusů a najednou zjistí, že něco chybí, nebo že s tím nejsou spokojeni, nebo že například nemají dostatečnou hotovost. V tu chvíli se ta zakázka stornuje.

A jsme u toho: takovej chytřej Pepa, toho napadne, že si lidi přijdou pro zakázku, pro ten pytlíček foteček, on jim to vydá a posléze po jejich odchodu tu zakázku stornuje s důvodem, že zákazník neměl dostatečně peněz. V systému je zapsáno, že je zakázka stornována, nicméně fyzicky ty penízky v té kase jsou. Takže jsem vlastně přišel na takový důmyslný nápad, jak si vydělat na dovolenou. Dali jsme tomu víkend, respektive tři dny: pátek, sobota, neděle. Já jsem „zarábal“ první pátek, v sobotu kolega a v neděli jsem to ještě dorazil. Každý jsme si vydělali zhruba pět a půl tisíce, což si myslím bylo docela fajn na tu dobu. Zase opakuji rok 2003. S tím, že máme dostatek peněz na to, abychom si užili docela dobrou dovolenou. Ne nějak finančně náročnou, chtěli jsme spát ve stanu, chtěli jsme se prostě hodně projít pěšky. Ale mít na to pivečko, mít prostě nějaký penízky a jistotu, že to všechno zvládneme. Tímto způsobem jsme si vydělali. V systému bylo všechno stornované, ale fyzických peněz jsme měli po kapsách dost.

Tak jsme vyrazili v létě, tuším, že to byla nějaká půlka června, do Tater. Plánovali jsme, že to tam všechno obejdeme, že si budeme psát deník, že si vystoupáme ty nejvyšší vrcholy a že to bude skvělý zážitek.

Celá dovolená začala příjezdem do Tatranské Lomnice. Měli jsme stan, byli jsme natěšení a s obrovskou ambicí, že vyšlápeme Lomnický štít, druhý nejvyšší vrchol po Gerlachovu štítu. Nicméně, půlka června je přeci jenom ještě období, které není započítané do doby turistické sezony a je to navíc období, kdy se rodí kamzíci. Takže se tam má být potichu a nerušit. A navíc na Lomnickém štítu normálně fungují lanovky, které vás dovezou do té výšky, teď nechci lhát, ale myslím si, že 2634m. Ale my jsme si řekli „Ne!“, my to vyšlápeme pěšky.

A tady začíná naše celé dobrodružství.

Vyprávění kamaráda
Pepíka upravili:
Přepis textu z audio
záznamu dcerka Linda,
Úprava textu HyPulik

**Vy, kleří mále příběh, jež by byl naložik pouťavý,
závadný nebo zajímavý, aby se objevil na stránkách
Šlágr revue, ozvěle se!**

Pošlete nám vzkaz na e-mail: povidka@slagrtv.cz a nezapomeňte nám přidat vaše telefonní číslo. V mailu popište několika větami příběh. Já se s vámi spojím, domluvíme se na postupu, možná za vámi osobně přijedu, aby bylo vyprávění co nejautentičtější.

Text si samozřejmě před vydání osobně schválíte. Co vy na to? Já se těším :)

Vylet za všechny prachy

(Příběh kamaráda Pepíka)

Kapitola druhá

Tak jsme se radovali, vyrazili s našimi batůžky a stanem nahoru, nic nepřipadalo těžké, ani ta bagáž. Lezli jsme a doplazili se vlastně v poledne na mezistupeň Lomnického štítu, což je Skalnaté pleso, jestli si dobře pamatují. A tam to bylo fajn. Viděli jsme špičku a říkali si: „No tak to je ještě takovejch dobrejch šest set, sedm set metrů nahoru, je to krásně špičatý, opravdu skalnatý.“ Vylezeme tam. Kdybyste si přečetli regule slovenského národa, zjistíte, že se vlastně v Tatrách máte držet tatranských průvodců a horských vůdců. Na to jsme vůbec neměli náladu. Byli jsme Čecháčci z té „Praha“, tak si to prostě vyšplháme po svých.

Jak jsme lezli po té strmé stráni, někde v půli stála chata právě těch horských vůdců. Byli jsme šťastní, že jsme vylezli do poloviny stráně, a byli spokojeni, že už jsme dost vysoko. V tom z „chajdaloupy“ vylezli příslušní lidé, tedy horští vůdci. Všimli si nás a dospěli k názoru, že jsme proti všem zákazům a příkazům ve výšce asi 2100 metrů, a řekli si, že nám to musí zatrhout. Jenže my jsme byli natolik plni sebevědomí a sportovního ducha, že jsme se prostě na ně vykašlali, a nechtěli si kazit den.

Začala obrovská honička jako v kriminálním filmu. Oni kvůli nám zprovoznili lanovku,

aby nás chytli, ale my jsme se schovávali za vysokými balvany. Byla to taková hloupá dětská hra, dokud se nesetmělo a nepřestalo je to bavit. Dostali jsme se zhruba o sto metrů výš, tomu místu se říká Lomnické sedlo. Byla tma a zdálo se, že naši soudruzi ze Slovenské republiky už to vzdali, že nás ve tmě prostě neuvidí, a tak jsme se rozhodli ubytovat, potmě postavit stan. Nakonec se povedlo a my byli nadšeni, jak jsme horaly přelstili, vše zažehnáno, teď už nás nenajdou, všude je tma.

Opodál vězel nějaký obr šutrák a pod ním jakási dřevěná hráz. K ní jsme stan ukotvili a pro veškerý komfort jsme ho opatřili plachtíčkou, kdyby náhodou přšelo. Hráz byla něco jako plot a nad tím hromada těžkých kamenů. Ono to ukotvení byl svým způsobem dobrý krok, protože v noci přišel dost velký víchř, takže špička stanu aspoň držela pevně na hrázi a sám stan nám to neodfouklo nikam pryč. Leželi jsme vedle sebe a po straně naše těžká bagáž, takže stan byl i kvalitně zatížen. Když v noci nastal víchř, byli jsme v klidu, že to prostě přežijeme.

Ráno jsme se těšili, že půjdeme dál. „Zzzzzzz...zz“ zavrčel zip stanu. Před stanem bylo všechno bílé, nikde nic, jako když koukáte do hrnečku s mlékem. Říkám: „Aha, tak to je asi mlha nebo co.“ Vylezli jsme ven, chodili kolem stanu, vidět bylo asi na metr a půl, víc ne. Viděli jsme vlhký provázek,

připevněný na nějakou dřevěnou hráz, co držela kameny nad tím. Nevěděli jsme, co máme dělat. „No dobrý, dyť nikam nespěcháme, jsme tady teprve druhé den. Tak si tady uděláme krásnej den, budeme jen tak lenošit, ve stanu je sucho a zítra bude dobře.“ Samozřejmě, že už nás nikdo nehonil.

Přespali jsme druhou noc. Bylo mokro, na dně stanu se pomalu začaly dělat malinké bazénky. Řekli jsme si, že to ještě přežijeme. Druhé ráno už tam z těch bazének byl bazén. Otevřel jsem zip a jakoby děja vu! „Mlíko, zase mlíko, to už je docela hloupej vtíp!“ Zkusili jsme si uvařit něco teplého. Založili jsme v té mlze takové pseudoohniště a jako že si uvaříme polévku. Měli jsme takové ty levné čínské pytlíkovky a mysleli jsme, že to uvaříme v ešusu. Stejně tak jsme vařili i čaj, abychom měli něco teplého. Čaj se vařil trošku méně, polévka asi 40 minut, protože tam byla prostě fakt zima. Uvařili jsme polévku a zároveň jsme si říkali: „No tak jako co dál? Tohle je taková docela nuda, tak se půjdeme aspoň projít, ne?“

Šli jsme na procházku. Ušli jsme se pár kroků a teď si představte, že jdete tou bílou mlhou a najednou před vámi se z obrovského běhla začerná silueta kříže. Byl tam prostě dřevěný kříž zasazený v jednom z kamenů. Pomyslel jsem si, že to je strašné, že tam asi někdo umřel! A my tady kousek odtud

navíc bydlíme. To je prostě děs! Utěšovali jsme se, že to byl nějaký pejsek, pohřbili tu pejska, proto je tady dřevěný kříž. Asi nebude takové drama. Pořád nás ale nenapadlo, proč tam máme tu dřevěnou hráz. Tak je tady kříž, nevádí, půjdeme se projít na druhou stranu. Otočili jsme se a šli se projít na druhou stranu. Za pár metrů se z bílé tmy vynořila horní stanice lanovky, na které nás předtím honili. Samozřejmě už nic nefungovalo, všechno zastavené. Řekli jsme si, že kdyby nám byla zima, v nejhorším případě vezmeme kámen, rozbijeme okno a přespíme tam. Kdyby bylo jó zle!

Zkusíme tady ještě jeden den zůstat. Zůstali jsme. Bylo to naše rozhodnutí. Třetí ráno otvíráme zip. „Zzzzzzz...zz“? Bílo! Možná už je vidět na dva metry, ale říkám: „Hm, tak tohle je hrozně blbý, tohle nejde, už jsme tady třetí den.“ Uvědomili jsme si, že dochází jídlo, že za chvíli už fakt nebude co jíst. A že o nás nikdo neví. Po třech dnech nás napadlo, že máme mobilní telefony. Smutně jsme se podívali na zvlhlé, orosené mobily. Mám ale s sebou mapu, a tak si myslím, že zavoláme na nějakou nejbližší horskou chatu, abychom je uvědomili, že tady jsme. Už to přestává být legrace, mělo by se něco dít. Našli jsme si telefonní číslo na recepci Popradské chaty, která byla dole, kousíček od Tatranské Lomnice. Zavoláme, aby je uvědomili, že jsme tady uvázli. Sklopili jsme oči, že je to blbý, ale musíme se prásknout.

Vytočili jsme telefonní číslo, ozval se slovenský krásný něžný hlásek nějaké dívčiny. Prosím, prepáčte. A tak říkám: „My jsme tady nahoře na Lomnickém štítu ve výšce asi 2200 metrů...“ a „tý..tý..tý..“, konec baterky. Druhý mobil „mrtvej už byl“. Murphyho zákon funguje. Shrnutí: Tak teď existuje nějaká ženská, která se nám představila jako Garajčeková (to je důležité), která ví, že nějaký dva pitomci jsou na půli cesty na Lomnický štít a tím to hasne. Říkám: „Hm, tak dobrý, takhle asi ne. Dochází nám jídlo.“ Dobrý, nevádí, ještě přežijeme. Další noc už plavaly i ponožky. „My pluli dál a dál...“ si zpívám dnes při vzpomínkách. Nicméně - vody jsme se už nebáli.

Přespali jsme. Zip tentokrát už v obavách řval své: „Zzzzzzz...zz!!“ A co myslíte? Ano. Bílo! Tohle už prostě nejde, musíme jednat. Nemáme jídlo, nemáme nic, jsme promočení a všechno nám tady plave. Nastoupil nejspíš pud sebezáchovy, bylo třeba vymyslet plán. Viděli jsme kříž, to bývají krásné vyhlídky, a na druhé straně je horní stanice lanovky. Nemůžeme nic. Spát tam nemůžeme, nikdo o nás neví. Zkusíme jednu věc: Za ty čtyři dny, co jsme tam uvěznění, jsme vyzorovali, že průběh mrholení má nějakou svoji zvláštní taktiku, nějaký svůj zvláštní systém, plán. Stále mrholí, ale cyklicky zhruba po dvaceti minutách se trošičku zmírní. Řekli jsme si: „Za dvacet minut bude mrholit málo, tak v tu dobu stan rychle sbalíme tak, jak je.“ Rychle jsme vše sbalili, bylo nám úplně jedno, že s sebou balíme i všechno bláto.

Druhý plán: Když půjdeme po zvuku vodopádu, který tam někde padal, když ho uslyšíme strašně silně, znamená to, že je tam propast, co byla v tom ostrém hřbetu a o které jsme věděli podle mapy a fotografií. Když tedy zvuk vodopádu zesiloval, znamenalo to, že tam propast je. Šli jsme tedy na druhou stranu. A když vodopád uslyšíme mň, to znamená, že už jsme moc daleko, a půjdeme dolů a směrem k vodopádu. A takhle jsme šli, cik-cak, cik-cak, cik-cak, až jsme se dostali do mezistanice na Skalnaté pleso, které bylo někde ve dvou tisících metrech. Najednou, jak sestoupíme, se mlha záhadně ztratí. Konečně jsme se na sebe podívali, jestli nevypadáš blbě, nejsi učený, máš mastné vlasy a asi jsi dlouho nejedl. Měli jsme propadlé tváře, červené oči, byli jsme zpoceni, nemyti a měli jsme hlad. „Půjdeme dolů,“ řekli jsme si. „Půjdeme prostě furt za nosem.“ A tak jsme šli. Vlastně jsme to seběhli. Dorazili jsme do Tatranské Lomnice, městečka, které je pod vrcholem Lomnického štítu. Tam jsme si řekli, že se fakt musíme dát do kupy, protože to opravdu byly hrozný čtyři dny.

Vypadá to krásně, že jo? Ale...

Vyprávění kamaráda Pepíka upravili: přepis textu z audio záznamu dcerka Linda, úprava textu HyPulík

Vy, kteří máte příběh, jenž by byl natočen pouťový, záhadný nebo zajímavý, aby se objevil na stránkách Šlágr revue, ozvěte se!

Pošlete nám vzkaz na e-mail: povidka@slagrtv.cz a nezapomeňte nám přidat vaše telefonní číslo. V mailu popište několika větami příběh. Já se s vámi spojím, domluvíme se na postupu, možná za vámi osobně přijedu, aby bylo vyprávění co nejautentičtější.

Text si samozřejmě před vydáním osobně schválíte. Co vy na to? Já se těším :)

Naděje za všechny prachy

(Příběh kamaráda Pepíka)

Kapitola třetí

Našli jsme si hotel Sasanka. Byl to Grandhotel Sasanka. Tak jsme si řekli, dobrý, tu noc si tady zasloužíme! Potřebujeme se dát do kupy! Zaplatili jsme noc. Jenom jednu noc! A ta stála dva tisíce, slovy dva tisíce! Ale bylo to potřeba. Náš zablácený stan a spacáky jsme naložili na vstupní dveře, aby uschnuly. Jali jsme se opravit naše pochroumané maličkosti - osprchovali jsme se a vyspinkali se v postýlkách do růžova. Postýlky byly příjemné, měkké a bylo v nich teploučko. Ráno jsme si oblékli suché oblečení, prostě krása. Výdobytek civilizace. Super věc v této situaci. Nahlédli jsme do mapy a řekli si, že nazítří sedneme na zubačku, tak se říká tamnímu vlaku, který projíždí mezi podhorskými vesničkami, a pojedeme do Smokovce a na Popradskou chatu za paní Garajčekomou. Pak teprve budeme pokračovat dál.

Objednali jsme si večeři, všechno bylo fajn. Pomysleli jsme si, že tam budeme dva dny a po víkendu budeme pokračovat dál. Dozvěděli jsme se, že jelikož bude víkend, tak se musí předem zaplatit, nebo musíme na recepci nechat občanku či nějaký jiný doklad a že potom se to doplatí. Byli jsme rozhodnutí, že zaplatíme. Jenže při bližším ohledání úspor koukáme, že peněz notně ubylo a zůstalo poněkud málo. Dobrá, zaplatím kartou,

pomyslel jsem si. Bezstarostně jsem vytáhl kartu, že zaplatím já a kolega mi potom tu svou částku doplatí v hotovosti. Kouknu na platební terminál: „Nedostatek prostredkov na účte.“ „Ouha!“ odpovídám displeji. Něco je špatně! Do prčic, to přece není možné, že už nemáme peníze, co jsme si nahrabali. Co budeme dělat? A navíc nám bylo hrozně trapně. A na jídlo už vůbec nemáme! Začali jsme zjišťovat, co nám ještě zbylo z nesnědených konzerv. Zjištění bylo hrůzné! Nezbylo skoro nic! Snad pouze pár pytlíků čínských polévek.

Zrušili jsme večeři a paní Garajčekomou poprosili, jestli by byla tak hodná a opatřila nám v kuchyni horkou vodu na tu pytlíkovku. Ochotně nám přinesla dva ešusy plné horké vody a my jí za to na recepci odevzdali své občanky. Do vody jsme si hodili polévku a přemýšleli, co dál. Vtom mě napadlo, že mám kolegu, kamaráda ze střední školy, zavolám mu, vysvětlím situaci, řeknu mu na rovinu, jak na tom jsme, a požádám ho, aby mi na účet vložil peníze, že mu po návratu vše splatím. Byl pátek, blbej den pro banky, a to ani nebylo třináctýho. Zavolať jsem kamarádovi do Prahy: „Dane hele, já mám takový problém. My jsme tady měli dost složitý týden, docela bychom potřebovali pomoci, nějak nám došly peníze. Chci tě poprosit, abys mi na moje číslo účtu, které ti teď pošlu do esemesky, vložil cash dva tisíce českých korun. My tady prostě potřebujeme zaplatit pobyt.“ A on mi ochotně říká: „No jasně, v pohodě, až

se vrátíš, tak mi to dáš.“ Čekali jsme hodinu, dvě, možná i tři na břehu Popradského plesa. Najednou zvoní telefon a na druhém konci Dan: „No hele, čau, já jsem ve spořitelně, no víš, já ti dám tady paní, jo?“ A paní říká: „Víte co, tady kolega vám tam vložil dva tisíce, ale nemyslete si, že to budete moct vybrat teď hned! Máme pátek, za chvíli zavíráme a než se to převeksluje na Slovensko, na ty jejich banky a slovenské koruny, no počítejte spíš v pondělí nebo v úterý.“ „A do prdele,“ ulitlo mi.

Šli jsme pomalu se sklopenými hlavami na recepci k paní Garajčekomou, vysvětlili jí problém, že teď nemůžeme zaplatit, až v pondělí nebo v úterý. Paní Garajčekomou s pochopením pokývala hlavou. „Už no čo

s vami narobím, musím si ale vziať ďalší doklad totožnosti.“ K občankám sme prihodili ešte svoje řidičáky. Co dělat o víkend, bez jídla a peněz?

Domluvili jsme se, že půjdeme na zábavu dolů do města. Na nějakou diskotéku, tam se zabavíme a přespíme venku. Vždyť je teplo, je červen. Diskotéka končila v deset hodin večer, víc nic. Venku bylo ještě docela světlo. I šel kolem moravský, ale místní obyvatel, který žil už dlouho na Slovensku, a měl tam kiosky s langoši. Říkal: „Chlapi, vypadáte, že máte hlad.“ Říkám: „Hlad sice máme, ale peníze nemáme.“ „No, když jsem přišel sem na Slovensko, taky jsem neměl peníze. Tak jsem si tu udělal živnost. Zase budete mít peníze, ne?“ „Ale teď je nemáme.“ „A máte hlad?“ „Máme, ale nemáme ty peníze.“ „Ale tak jako dobrý, já tady dělám langoše, tak Ježíš, jsme Češi, kurňa, ne?“ „Tak víte co, my teda máme hlad, ale peníze budeme mít až někdy po víkend.“ „Dobrá, kucí, pojďte, já vám udělám, co chcete, třeba langoše.“ Dobrosrdečně se usmíval. „Já vám chcu věřit, že mi to v pondělí vrátíte.“ Najedli jsme se, dali jsme si... langoše... a bylo dobře.

Tak fajn, teď jsme se aspoň najedli, někam si tady lehne. Kousíček od kiosku byly lavice, a tak jsme si řekli, že se na ně natáhneme. Dyt pod širákem je fajn. Půlnoc. Najednou kapka, dvě kapky, tři kapky, čtyři... „Do prdele! Proč?! Proč se nám to děje?“ křičel jsem k nebesům, zatímco lilo jako z konve. Jali jsme se chvatně u Štrbského plesa najít nějaký úkryt. A najednou tu stála taková zvláštní budova, měla mříže v oknech. Jdeme dovnitř a on to byl nějaký učňák, nebo něco takového. Paní na recepci povídá: „No, tady to pres leto funguje ako ubytovňa.“ Hlesl jsem: „Ono venku přší. My by

jste tady potřebovali přespát.“ „No tak fajn, tak přespíte.“ Byla sobota, vlastně ze soboty na neděli. „Ale my nemáme peníze teďkon.“ Ta paní znejistěla. „My bychom mohli zaplatit až po neděli.“ „Tak si tady dáte dve noce, no. Ale potrebujem nejaký doklad totožnosti.“ „My máme občanku na Popradské chatě. A máme tam i řidičáky,“ přiznal jsem pokorně „No tak, čo máte?“ „Máme tady kartičku pojištěnce VZP.“ Na této recepci tedy zůstaly dvě kartičky pojištěnce. První noc – lije. Koukáme ven přes zamřížovaná okna.

Záchod na pokoji nebyl. Musí se na chodbu a tam byla hrozná tma a takové zvláštní divno. „Já tam nejdu, já se bojím,“ prohlásil jeden z nás, a tak jsme čurali do umyvadla. Přespali jsme a pak jsme znova přespali a říkali si, že je to strašidelné jak v zakletém zámku, ta chodba, ty mříže. Vyspali jsme se a bylo pondělní ráno.

Říkáme, že to jdeme zkusit. K bankomatu se šouráme s hroznými představami. Ale ten vítězoslavný pocit, když slyšíte, že vám nevyjždí z bankomatu žádný papírek, ale slyšíte, jak to tam rachotí a najednou vylezou peníze. To bylo úžasné! Vybrali jsme všechno, co bylo možné vybrat a šli pěkně po všech těch... Vlastně pozpátku v časové ose. To znamená, zaplatili jsme nocleh v ubytovně učňáku, vrátili nám VZP kartičky! Zastavili jsme se u Moraváka v kiosku, zaplatili jsme langoše. Vrátil nám úsměv! Pak jsme se vypravili na Popradskou chatu, kde čekaly naše bagáže už jenom v uložence bagáží, která byla nejlevnější. Přišli jsme na recepci, paní Garajčkové jsme zaplatili pobyt za dvě osoby a obdrželi zpět občanku a řidičáky! Vyzvedli jsme svoje bagáže a šli zpátky do Tatranské Lomnice.

A teď co...! Uplynul týden, peníze jsme téměř všechny vyčerpali. To je špatně. Na čtrnáct dní to fakt není. Docela velká čochka na to, jakým způsobem jsme si je vydělali. A v tu chvíli nám došlo, že to bylo takové vytrestání za to, že ty peníze nebyly poctivé. Oba jsme docela dost hladoví, máme puchýře na nohou. Peněz málo, jídlo není, takže jsme docela zhubli. Sice jsme se opálili, ale zhubli. Byl to hezký zážitek, přeci jen se každému takové věci nestanou. Ale dostali jsme lekci, že když člověk prostě chce na výlet, nebo kamkoliv, tak si na to má vydělávat poctivě a nekrást. Ten týden stačil. Vrátime se do Čech, máme hlad. Tak jsme si zaplatili za poslední peníze vlak do Čech, byla to Bratislavská strela.

Kdysi jsem měl známého, který byl hodně intuitivní, byl to takový zajímavý mentor, ale hlavně hodně poctivý a velký životní moralista. Znal jsem ho v devadesátých letech a pak jsem ho dlouho neviděl. V tom momentě, jak mě to napadlo tenkrát s tou kasou, jak to může fungovat, tak jsem vyprávěl svému kolegovi „cestovateli“, jak to tedy provedeme. Šli jsme po Václaváku a tam jsem pronesl, myslím, že i hlasitě: „Pojď, budeme krást.“ A v ten moment se objevil člověk, kterého jsem viděl v devadesátých letech, šel naproti mně po chodníku. Uvědomil jsem si, že to pro mne mělo být jakýmsi varováním, proč tohoto člověka vidím a právě v tuto chvíli? Poctivého člověka, který byl vždycky takový moralista a já tady pronesu takovouhle hnusnou větu.

Vyprávění kamaráda

Pepíka upravili:

Přepis textu z audio

záznamu dcerka Linda,

úprava textu HyPulík

